

„Společně s Celene jsem skládal dříví do kovárny, když se Amélie a Julieta vrátily domů. Ledokrevný, jenž je zabil, hodil jejich těla do nějakého močálu, když s nimi byl hotový, takže byly špinavé od vody a šaty měly celé nasáklé bahnem. Stály na ulici před naší chalupou a držely se za ruce. Julietiny oči byly bílé jako smrt a rty, předtím hřejivé jako slunce, zčernaly. Když se na mě usmála, ukázaly se drobné ostré zuby.

Julietina matka vyběhla ven z domu a plakala radostí. Objala svou holčičku a velebila Boha i jeho sedm mučedníků, že ji přivedli domů. A Julieta jí tam před námi všemi rozsápala hrdlo. Prostě... jí sloupala kůži z krku, jako by to bylo nějaké zasrané ovoce. Ami se na tělo vrhla taky, chňapala po něm a syčela hlasem, který vůbec nebyl její.“ Gabriel ztěžka polkl. „Nikdy nezapomenu na zvuky, které vyluzovala, když začala pít.

Muži z vesnice opěvovali mou udatnost kvůli tomu, co se stalo potom. Rád bych řekl, že jsem pocítil kuráž, když se moje sestra zabořila obličejem do té povodně a umazala si tváře i rty tmavou červení. Avšak když se nad tím zamyslím teď, už vím, co mě opravdu přimělo zůstat stát na místě, zatímco malá Celene běhala kolem a ječela.“

„Láska?“ zeptal se ledokrevný.

Poslední stříbrosvatý zavrtěl hlavou, uchvácený plamenem lampy.

„Nenávist,“ řekl nakonec. „Nenávist k tomu, co se z mojí sestry a Juliety nakonec stalo. Vůči tomu, co jim tohle udělalo. Ale ze všeho nejvíc jsem nenáviděl myšlenku, že takhle si je budu už navždycky pamatovat. Ne Julietin ukradený polibek pod těmi umírajícími stromy. Ne Améliiny vyprávěnky na dobrou noc. Ale *tohle*. Obě klečící na všech čtyřech, chlemtající z bláta krev, jako by byly vyhladovělí psi. V tu chvíli jsem neznal nic než nenávist. Všechny její přísliby i moc. Tenkrát ve mně zakořenila a upřímně řečeno si myslím, že mě už nikdy nepustila.“

Jean-François se zahleděl na můru, která marně tloukla křídly ve snaze dostat se skrz skleněný kryt lucerny. „Příliš mnoho hněvu spálí muže na škvarek, chevaliere.“

„Oui. Ale aspoň se ve smrti nebude třást zimou.“

Poslední stříbrosvatý se zahleděl na své potetované ruce a zatnul je v pěst.